

לייהודים הייתה אורה

תחרות UBODA זורה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לך את השירה הזאת ולמدةอาท' בני ישראל שימה בפיים
למען תליה לישירה הזאת לעד בבני ישראל. כי אבינו אל האדמה אשר
נשבעת לאבינו זבת חלב וקבר וכל ישבע וצון ובנה אל כלמים אחרים
ונבדום ונאצוי וופר את ברכתי. והיה כי תמצאן אותו עות רבות וארות
ועתה השירה הזאת לעד כי לא תשכח מפי נרו כי ידעתי את צרו
אשר הוא עשה הימים בטרם אבינו אל הארץ אשר נשבעתי.

זהו הנסיון העקרוני המuido על דור האחרון לפני בית המקדש: **"הו יי' יהודים!"** הישמרו
לכם מעובדה זורה, אל תפנו אל אליהם אחרים: אל תעבדם, ועל תפרו את בריתיכי
ובשכר זאת אבאים אל "הארץ" אשר נשבעתי.³

מידת ההשגה כפי השתדרות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדרות והעAMILות, תגדל ההשגה הבאה ממנה.
וכמו שכתב המשליט ישרים (פרק א) זל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצור
ותאותתו, ונתרך מק המרכיבים אותם מהטוב, ונשתדל לדבק בו, כן ישיגו ווישמה
בו".

העין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את
המשמעות של ימי הפורים, את "אורה ושםחה ושותן וקר", עליו לשים אל
לבו את עבדותם של ישראל בימי החם, שבו בתשובה בלבב שלם ורוח נשברה,
עד שנייה "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מරוחקים מכל דבר הקשור לעובדה זורה
ולאורתות הגויים. ועי' עבדה זו דיקיא, שברו אבוי היהודים לשוטם בהם ונחפו
הוא אשר ישלו היהודים מהם בשניהם, זכו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל
זרעם ועל כל הנלולים עליהם", ל"יום משחתה ושםחה", יום של אהבת הש"ת ו渴ת
התורה. ועי' כתיב **"וַיְהִי מִימִים הָאֶלָּה נֹזְרִים וְנֹעֲשִׂים בְּכָל דָּוָדָו, מְשֻׁפְחָה וּמְשֻׁפְחָה, מְדִינָה וּמְדִינָה, וְעִיר וּעִיר, וְפָרוּתִים הָאֶלָּה, לֹא עִבּוּרָם מִתְּזִקְנָתֵי הָיָהִים, וְזָקָרָם, לֹא סְרוּ מִזְעִים."**

אתה ככל נכון לא רק **"בימים ההם"**, אלא גם **"בזמן הזה"**. כפי השיעור שיתרכז
האדם מן הגויים הטמאים ויבדל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה
לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטوب הרוחני שיאפשר לו
לשuer. [ואצל שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטועם ולהרגיש קצת עניין כ"ו]
ישיגו ווישמח בו" **"בימים אלה"**, כשאורה של הגולה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם **"יהודי"**
יכונה, כמו שאמר הכתוב **"שמחה ושון ליהודים"**, ליהודים דיקיא. **"יהודי"** הוא
הכופר בעבודה זורה (כדייאתא במגילה יג, א), המתרכז מהבליהם של הגויים,
והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה **"דת יהודית"**. לאיש
זהה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

שורש שנותו של המן – שנות הדת

"וַיַּגְדֵּל לְהַמּוֹן לְרֹאשׁ הַיּוֹם דָּבְרֵי מְרֹדְכָּי בַּיּוֹם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי"
(אסתר ג, ד).

הכתוב מגלה לנו, שנותה המן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרדכי לא
השתחווה לו. אלא שנהה מיוחדת עליו לבבו, בכלל זה שמרדכי היה **"יהודי"**.
ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו זל, כי הגיד להם אשר הוא יהודי –
ולפייך היהיטה שננתה עליו רב מאד, כי אין **שנהה כשנתה הדת**, עכ"ל. ככלומר, שנהה
פושטה של כבוד וכונאה, אינה כלום ביחס לשנתה הדת. שנתה המן למרדכי היהיטה
בגשל שהוא יהודי, והוא היה יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחווות
לעובדת זורה. ושנתה הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ז): **"וַיַּגְּזַבְּעַנְיָיו וְגַי קִיְּגַדְוּ לֹא אֶת עַם מְרֹדְכָּי"**,
ופי הגר"א זל, כי אמרו לו שאינו כורע **מחמת שהוא יהודי**, עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו היהיטה לעקור את הדת, וכמו
שכתב הגר"אעה פ (פסוק ז) **"וַיַּבְקַשׁ הַמּוֹן לְשִׁמְדֵד אֶת בְּהַהֲדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִלְכּוֹת**
אֲחַשְׁרוֹת עַם מְרֹדְכָּי". וממי הם אלה הנקרים **"עם מרדכי"**? אומרים חוץ (מגילה
יא, ב): **"אמֶר רָבָא, בְּתִחְיָה בְּמְרֹדְכָּי לְבָדָג, וְלְבָסָוף בְּעַם מְרֹדְכָּי – וְמַנוּ וּבָנָן –**
ולְבָסָוף בְּכָל הַיּוֹדָם".²

על מי גור המן? כתיב: **"וַיַּבְקַשׁ הַמּוֹן לְשִׁמְדֵד אֶת בְּהַהֲדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִלְכּוֹת**
אֲחַשְׁרוֹת עַם מְרֹדְכָּי". וממי הם אלה הנקרים **"עם מרדכי"**? אומרים חוץ (מגילה
יא, ב): **"אמֶר רָבָא, בְּתִחְיָה בְּמְרֹדְכָּי לְבָדָג, וְלְבָסָוף בְּעַם מְרֹדְכָּי – וְמַנוּ וּבָנָן –**
ולְבָסָוף בְּכָל הַיּוֹדָם".²

עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן: הם מהו אשר עוררו את שנותה של אותו רישע
באופן כה נורא. וכלvr מהה? כי רבנן מהה **"יהודים"**, והוא היה יש לו תורה, יהודי
יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחווות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסייע.

עובדתנו בעקבות דמשיחא – להיות יהודים – הכהנים בעבודה זורה

מי הוא **"יהודי"** אמיינתי? דיסקון זל, שאמר על הצרות הרבות שהיה באחריות
משתו ממשיה דמהריה"ל דיסקון זל, שאמור על הצרות הרבות שהיה באחריות
הימים, מי שהוא **'ערליכער איד' ניגל'**. בשאלתו, "ומי הוא **'ערליכער איד'**?"
עונה: **"מי שהוא מובדיל מהוגוים"**. ללמדך שכח היא המדינה: מי שմובדיל מהוגוים,
הוא הוא **"יהודי"** הדבוק בדת האמת, בחדים האמתיים, ובוגויים לא יתרחוב.
והנה, קיבלה בידינו מהגר"ח מולאוזין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה
והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאל
חשוי, ופסוקי כל סדרה מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החיבור הזה
עליה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה
כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

אהרון הינו עמן

ראש מכוון, מכון תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוף מן העולם" וכ"י ע"ש. הרוי שעיקר מטרת

המן היהיטה לבטל אוטם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, "והכל היה מפוני **'עם מרדכי' יהינו יהודים**, שבשבילך לא כרע מרדכי", עכ"ל.

ג. והיינו בבחינת **"הארץ"**, הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדשוה ורום המעליה, ולא כמו קודם לכן, חלק מישראל נמצא על אדמותם, אבל בלי תואר **"הארץ"**.